

La Selaginel·la

Hi havia una vegada una Selaginel·la remenuda que vivia, que viu, que viurà? a la riera de Pineda. La trobareu no massa lluny del pi gros allà d'enllà tot anant cap al pont del diable riera amunt a la cara nord.

Vet aquí que en començar el segle XXI li va entrar un desfici i una por terrible d'ésser oblidada.

Li ho va dir al pi i el pi va fer la riota . Eren molt amics el pi i ella. Li prenia el pèl dient-li petitona, petitona amb sufix diminutiu!

La Selaginel·la, assenyada, tan i tan vella , carbonífera o devoniana potser. Únic gènere d'una única família, els seus parents son tots al tròpic o a les altes muntanyes i a les illes Balears, però ella fidel a Pineda.

El pi que tenia un radi de visió més gran, l'anava informant del que passava, li deia que ara la gent passava molt de pressa dins d'unes caixes de ferro amb rodes, que no s'espantés de les coses estranyes que baixaven per la riera - com el dia que baixava una cadira de plàstic envestint el que trobava i ballant com una ximpleta.

Li deia també que es posés al dia, que potser li caldria una adreça electrònica. La Selaginel·la ho va fer. En va triar una , era fulletacapaquífulletacapallà@moltahumitat.verd. Però no li passava la por.

I una tardor molt plujosa es va encoratjar de tal manera que va créixer i créixer, traspassà la llera, passà per entre les canyes ,carretera d'Hortsavinyà avall fins el carrer de la Riera i el carrer Major i la plaça de Catalunya i carrer de Mar avall, això si, buscant sempre la cara nord.

Morta de cansament va fer cap, ni sap com , a la plaça de les Mèlies i mirant amunt va trobar no sé pas quina semblança entre ella i les fulles que quedaven als arbres i allò la va animar.I es pansia contenta deixant viva la mota de la riera i la resta s'ho va fer venir bé perquè deixés un rastre en el què és podia llegir CAMINEU, CAMINEU...

Us envio una fotografia de les seves parentes de les Balears. Les d'ella són al centre de recursos.

Montserrat Mitjans Carbó

IES EUCLIDES maig 2004